INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

Radu NUNWEILLER

„ÎN 1972, ECHIPA ROMÂNIEI ESTE MAI PUTERNICĂ DECÎT A FOST LA C.M. DIN MEXIC“

— După meciul de la Budapesta, toate gurile de foc îndreptate, mai de mult, împotriva ta au aruncat flori și superlative. În sfîrșit, unanimitate, în rîndul publicului și gazetarilor, față de talentul și jocul lui Radu Nunweiller.

— M-a bucurat această recunoaștere. Cam tardivă, dar binevenită. Aprecierile sînt bune oricînd, dar cel mai bine e dacă vin totuși cînd mai ești încă în viață...

— Ai vreo explicație pentru faptul că ai fost deseori contestat?

— Nu. N-am înțeles. De fiecare dată am fost mirat. În ultimii 4 ani am lipsit doar o singură dată din echipa națională. Și, de cele mai multe ori, am jucat bine. La Dinamo am contat, de asemeni, totdeauna. Sînt un fotbalist fair-play. Nu fac nimic care să irite publicul și presa. Și, totuși, cum am o zi ceva mai proastă, sancțiunile curg cu nemiluita. În schimb, deseori joc bine și se comentează invers.

— Suporți greu acest tratament?

— Am un moral bun, dar nu sînt de fier. Din cînd în cînd, manifest mai puțină vigoare, fiindcă programul meu din ultimii ani a fost aspru și încărcat. Apoi, joc de atîta vreme. Puțin cîte puțin, am început să mă uzez. Mașină să fii, tot te mai strici, la anume intervale, și nu alergi în fiecare zi cu 140 la oră. Dar oamenii nu vor să țină cont de nimic. În fond, e un drept al lor. Sînt spectatori și nu-i interesează decît spectacolul.

— Ești supărat pe cei ce te judecă sever sau nedrept?

—Nu mă supăr pe nimeni. Mă doare pe loc, dar nu sînt făcut pentru ranchiună. Regret numai obiceiul criticilor mei de a nu sta de vorbă și cu acuzatul înainte de atac. Ar putea afla lucruri care le-ar schimba optica.

— De ce ține atît de mult Angelo Niculescu la Radu Nunweiller?

— Poate fiindcă muncesc, fiindcă alerg mult și joc așa cum vrea el. Cum crede el că are nevoie echipa.

— A avut mare influență asupra destinului tău de fotbalist?

— Da.

— Cum explici că te preferă chiar și cînd nu ești în formă la Dinamo?

— Știe că perioadele mele de evoluție slabă sînt scurte. E sigur că atunci cînd intru pe teren fac tot ce pot. Și, în fine, a observat, probabil, că de cîte ori s-a bazat pe mine am jucat bine.

— Cît de mare e creditul lui Angelo față de tine?

— Uneori merge pînă la risc. Aduceți-vă aminte de atmosfera dinaintea meciului cu Cehoslovacia, de la București. Deși anunțase formația de mult, unii ziariști au continuat să ceară înlocuirea mea pînă în ajun. Iar publicul de ocazie, prezent la ultimul joc de antrenament, m-a apostrofat și l-a apostrofat aproape tot timpul. Dar antrenorul național a rămas impasibil. Din fericire, totul s-a terminat cu bine.

— Se putea termina și altfel?

— Desigur. De aceea, ziceam că merge pînă la risc. Ce s-ar fi întîmplat dacă jucam prost? Șansa a fost, însă, de partea mea.

— În ce condiții te comporți slab?

— Oboseala mă dă peste cap. Sînt un fotbalist lent și dacă nu alerg mult, adversarii îmi fac de petrecanie.

— De ce ți-ai ales rolul de mijlocaș, care obligă la atîta muncă?

— Calități de înaintaș n-am. Îmi lipsește viteza de reacție. În spațiile libere mă simt însă foarte bine și plătesc acest bine alergînd pînă nu mai pot. Publicul și băieții sînt obișnuiți ca Radu să trudească.

— Ce-ți spunea Angelo în perioadele cînd erai crestat în presă?

— Să nu citesc ziarele.

— Și altceva?

— Nu-mi reproșa evoluțiile slabe. Zicea că are mai departe încredere în mine și mă sfătuia să joc așa cum știu.

— Pentru ce calități ești investit coordonator?

— Alerg pe tot terenul. Pasez precis. Știu să fac legătura între ai mei. Și simt eu așa cam ce vrea adversarul și unde e vulnerabil.

— Ce-a determinat apariția funcției de coordonator? Fiindcă în fotbalul de mai înainte nu existase.

— Desființarea posturilor. De la o vreme, toți jucătorii au început să se deplaseze permanent, în funcție de fază. În acest perpetuum mobile, trebuia să introducă cineva ordine.

— Ce fel de om e Angelo Niculescu?

— În primul rînd, e calm. În tot ce face, e de un calm grozav și molipsitor. Fiind așa de liniștit, gîndește și cumpănește bine.

— Ca antrenor, prin ce se remarcă?

— Pregătește fiecare joc foarte bine. Se informează și se documentează, probabil, minuțios. Apoi ne spune limpede cum va juca adversarul și ce trebuie să facem noi. Ulterior, pe teren, lucrurile se petrec așa cum anticipează el, iar noi ne simțim în temă. În altă ordine de idei, e înțelegător cu băieții. Ține cont de problemele de viață ale fiecăruia. Ne tratează ca pe niște oameni cu suflet și gîndire. Ne consultă. Ne respectă opiniile. Judecă fotbalistul după cum joacă. Te comporți bine, îți lasă deplină libertate și nu te suspectează. Alți antrenori, în schimb, te-ar izola într-o pădure, sau te-ar închide la mînăstire, ca să te aibă numai pentru fotbal.

— Nu devine aspru nici în situații mai grave?

— Are o asprime de un fel aparte. Nu jignește niciodată. Toți ne-am atașat de el, fiindcă ne-a ajutat să ne realizăm.

— Președintele federației are vreun rol la construirea actualei echipe naționale?

— Tovarășul Mircea Angelescu manifestă multă grijă față de noi. A contribuit substanțial la crearea acestui climat de liniște și demnitate în care lucrăm de cîțiva ani. Ne-a făcut să înțelegem o serie de chestiuni care ne-au determinat să apreciem altfel condiția și misiunea noastră.

— Cum ți se pare echipa de fotbal a României acum, față de 1970 (în vremea campionatului mondial)?

— Mai puternică. Avem mai multă experiență, mai multă încredere. Jucăm mai în viteză și mai ofensiv.

— Lumea e mulțumită văzînd că în ultima perioadă vreți să fiți învingători, indiferent de adversar.

— Tactica noastră e alta acum decît cu doi ani în urmă. Pe vremea aceea ne era frică.

— Ce rol juca sentimentul de frică în modul vostru de exprimare din 1970?

— Foarte mare. O parte dintre ziariști, printre care și dv., ne-ați imputat deseori și multă vreme ideea de temporizare. Vă mărturisesc acum, cînd nu mai jucăm așa, că pe vremea aceea nu puteam face altfel.

— De ce?

— De frică. Frica de a primi gol, frica de înfrîngeri. De aceea, nu prea ieșeam la atac și utilizam mult arma noastră principală: pasele. Uneori, abuzam, desigur, dar asta e o altă poveste. Orice altă tactică ne-ar fi periclitat, atîta timp cît simțeam frică.

— Știu că frica e un sentiment complicat, așa încît n-am să-ți reproșez de ce n-ați trecut mai repede de la frică la curaj. Spuneți-mi, însă, cum ați ieșit de sub călciiul fricii?

— Nu pot preciza. Știu numai că dintr-o bună zi am început să simțim altceva. Am început să ne simțim puternici. Știți ce timorați începeam meciurile înainte! De la un timp încoace ați mai văzut echipa națională că-i tremură genunchii? Desigur, nu, nici chiar la începutul partidelor și nici măcar în deplasare.

— Ce stare de spirit aveți acum în timpul meciurilor?

— Ne-am obișnuit să nu mai pierdem. Reflexul e acum altul: să atacăm. Nici dacă ne conduce adversarul, la un moment dat, nu ne gîndim că vom fi înfrînți. Vrem tot timpul să marcăm un gol mai mult decît el.

— Și la Budapesta nu v-a fost deloc teamă?

— Înainte de meci simțeam o febră. Febra aceea obișnuită pentru sportivi și actori. De frică, nici vorbă. Cînd am intrat pe teren, nu ne-a mai interesat nimic decît jocul. Jocul în sine.

— Dar după golul lui Branikovits?

— A fost mai greu vreun sfert de ceas. Prinseserăm curaj și atacau. Dar ideea că vom fi înfrînți nu s-a lipit de noi.

— Ce s-a întîmplat la pauză în vestiarul vostru?

— S-a discutat foarte calm. Ni s-a spus să insistăm pe lucrurile bune și ce anume să nu mai facem. Am revenit pe teren siguri că vom egala, fiindcă simțeam că merge angrenajul.

— Echipa maghiară n-a reușit să vă biruie clar în primele 30 de minute așa cum plănuise?

— Fuseserăm avizați despre furtuna care va bîntui la început. Dar, acum, cînd stau și mă gîndesc la întreaga partidă, îmi dau seama că tactica adversarilor noștri n-a fost bună sau, dacă vreți, această strategie e pe undeva un semn de slăbiciune.

— De ce?

— Fotbaliștii maghiari știu probabil că în prezent sînt lipsiți de capacitatea fizică necesară pentru a exercita o mare presiune timp de un ceas și jumătate. Încearcă să decidă soarta partidei în perioada lor de prospețime. Dacă nu reușesc, fiindcă adversarul știe să reziste, în continuare le scade mult vigoarea, iar jocul li se dereglează, plătind, astfel, risipa de energie inițială.

— La Budapesta v-au surprins cu ceva din punct de vedere tactic. Au depășit ceea ce știați despre jocul lor?

— Nu ne-au surprins cu nimic. Pe măsură ce ne apropiam de sfîrșit, ne dădeam seama cît de exacte fuseseră informațiile noastre. Cît de bine fuseserăm ajutați să-i cunoaștem înaintea loviturii de începere. În schimb, am avut impresia că jocul nostru a cuprins destule surprize pentru ei.

— Ce reprezintă echipa noastră națională în raport cu ansamblul fotbalului?

— Un fenomen aparte.

— De ce?

— Cuprinde pe cei mai buni și mai experimentați. Ne cunoaștem de mult. Știm ce poate fiecare, sîntem prieteni foarte buni și am consimțit să luptăm pentru echipă nu pentru evidențieri personale.

— Ce altă înțelegere mai există între voi?

— Să ne respectăm unul pe celălalt.

— Și se menține în vigoare?

— Nu ne imputăm nimic, nu ne jignim niciodată.

— Adică nu i-ați imputat lui Răducanu povestea din meciul cu Cehoslovacia?

— Nimic. Răducanu și Lucescu n-au auzit nici un cuvînt de învinuire pentru greșelile lor din ziua aceea. Nici imediat, nici mai tîrziu. Drept să spun, aproape că nu știu cum ne-am abținut atunci, după golul lui Capkovici și după un penalty ratat. Totuși, ne-am înfrînat și asta ne-a ajutat să rămînem lucizi și să învingem.

— Sînteți mai prieteni decît oamenii unei echipe de club?

La cluburi există doar nuclee de prietenie. La națională fiecare e legat printr-o amiciție profundă de toți ceilalți.

— Ce determină, în ultima instanță, afecțiunea dintre voi?

— Cînd doi, trei băieți nu sînt în formă, echipa merge, totuși, fiindcă ne suplinim. Și încă ceva. Nimeni nu trișează. Știm că fiecare pune la bătaie toate puterile lui din momentul acela.

— Te frămîntă mult meciul cu Ungaria, de duminică?

— Mă gîndesc la el. Mă gîndesc la jocul meu. Dar nu mă frămîntă. De vineri sau sîmbătă voi încerca să nu mă mai gîndesc deloc pînă duminică la prînz. Mai sînt atîtea alte lucruri la care trebuie să gîndească omul...

— Cît va fi de greu?

— Va fi foarte greu. În ultima vreme, avantajul terenului a devenit aproape o nimica toată. Echipele vizitatoare au învățat să se apere foarte bine și să contraatace. De aceea, ești obligat să joci acasă la fel de prudent ca și pe teren străin. De bătut însă, vom bate. Echipa României are o valoare solidă, demonstrată, în ultima vreme, cu ocazia a numeroase întîlniri între ea și mari formații de pretutindeni.

Romulus BALABAN

PRIM PLAN

OBLEMENCO

Un spectator oltean, bun de glume, privindu-l pe Oblemenco în joc, cita odată dintr-un mare poet francez: „Aripile-i de gigant îl împiedică să zboare“

Nu știu dacă între Albatrosul francez și centrul înaintaș al Craiovei există o legătură directă, dar Oblemenco are ceva dintr-un fotbalist neînțeles, chiar dacă de vină nu sînt doar aripile.

„Nelu“ Oblemenco, jucătorul fără de care Universitatea Craiova este, în continuare, o echipă de neconceput, a început să joace fotbal la Corabia și Craiova, pentru a ajunge apoi la Rapid. De fapt, condiția lui de fotbalist a fost determinată — oricît ar părea de paradoxal — de anii petrecuți în Giulești Acolo, în „potcoavă“, Oblemenco a făcut o tușă prelungită. (Nici nu-și mai aduce aminte dacă a jucat mai mult de două meciuri complete). Acolo, în Giulești, anii au curs împotriva lui Oblemenco, și poate că acești ani sînt aripile invocate de suporterul oltean. Dar, Nelu Oblemenco, sportiv prin excelență, recunoaște fără ezitare: „Am stat firesc în umbra singurului cuplu autentic care a jucat în ultimii zece ani. E adevărat, poate că s-ar fi putut găsi o soluție și pentru mine, acordîndu-mi-se un alt tricou, dar ar fi însemnat să cer prea mult unor antrenori care montaseră rubinele în ceasul Rapidului, iar o eventuală operație de reașezare a acestor rubine ar fi fost și grea și riscantă“.

Acolo, în Giulești Oblemenco, urmărind extaziat „un-doi“-urile Dumitriu-Ionescu din careul advers, a făcut simplificările de rigoare, a gîndit îndelung și a ajuns la concluzia că marea (și poate singura) lui armă trebuie să fie șutul din afara scenei cu fente și epigrame.

Așa a ajuns Oblemenco tunarul Craiovei. Așa a ajuns Oblemenco să conducă echipa olteană la victorie. Așa a ajuns Oblemenco să fie „societarul de merit“ al celei mai populate tribune din țară.

Regăsit în cadrul echipei Universitatea Craiova, Oblemenco a început să cîștige teren spre echipa națională, stîrnind și regretul Giuleștilor, mai ales după retragerea lui Nichi Dumitriu, adică a omului care transformase Rapidul într-un sistem.

În ciuda pașilor făcuți, Oblemenco n-a „prins“ echipa națională. Ori de cîte ori se apropia de puntea „tricolorilor“, „aripile-i de gigant“ îl împiedicau să zboare. De cele mai multe ori aceste tentative de zbor erau handicapate de accidentări devenite aproape proverbiale. În afară de asta — trebuie să o spunem — „caruselul“ echipei naționale n-a părut niciodată dispus să se înhame pentru a servi (și exploata) șutul lui Oblemenco.

Oblemenco are 27 de ani: „E, totuși, o vîrstă — spune el — cînd aripile nu devin mai grele. Și am să încerc să o demonstrez, luîndu-mi zborul. N-aș fi nici primul, nici ultimul“.

Ioan CHIRILA